

INLEIDING BIJ ‘ON THE ROAD. IMPRESSIONS ON US HISTORY’ VAN DE WEATHER UNDERGROUND

Bart van der Steen

In de vroege ochtend van 24 juli 1974 werden bij honderden linkse en algemene boekhandels in de Verenigde Staten exemplaren van *Prairie Fire* afgeleverd. *Prairie Fire, the politics of revolutionary anti-imperialism* was een politieke verklaring van de Weather Underground, Amerika's meest gezochte stadsguerrillaorganisatie van dat moment.

Volgens Dan Berger, een Amerikaanse activist die een geschiedenis schreef over de organisatie, was de actie perfect gepland. ‘De groep had al eerder delen van het boek gepubliceerd in twee communiqués in de lente van 1974. Nu werd het boek in het holst van de nacht verspreid in een actie die even goed voorbereid en uitgevoerd was als alle andere acties van de groep. Het boek werden in één nacht “afgeleverd” bij honderden boekwinkels over het hele land. Dozen vol boeken werden bezorgd bij vrouwencentra, linkse organisaties en andere bevriende groepen in steden en plaatsen in het land. Uiteindelijk werden er meer dan 40.000 exemplaren verspreid, waardoor *Prairie Fire* in feite een bestseller werd, ondanks het feit dat de beweging zelf de belangrijkste distributeur was.’¹

De leden van de Weather Underground – aanvankelijk sprak men over *Weatherman*, later zou het woord ‘Organization’ aan de naam toegevoegd worden² – leefden toen al vier jaar ondergronds. De oorlog in Vietnam en de repressie van de Black Panthers hadden hen ertoe gebracht ondergronds te gaan en zich te wijden aan de gewapende strijd. De doelstellingen van de groep werden jaren later in een terugblik van oud-lid David Gilbert als volgt samengevat: ‘onze strijd bevond zich op het niveau van “gewapende propaganda”. We koesterden niet de illusie dat we al

1 Dan Berger, *Outlaws of America. The Weather Underground and the Politics of Solidarity* (AK Press: Oakland, 2006), 183.

2 De groep noemde zichzelf *Weatherman*, naar een regel uit Bob Dylans *Subterranean Homesick Blues* – ‘you don’t need a weatherman to know which way the wind blows’. In 1970 ging de groep ondergronds en veranderde haar naam in *Weatherman Underground*. Niet veel later liet ze het woord ‘man’ vallen omdat het ervaren werd als seksistisch. In plaats daarvan noemde ze zichzelf voortaan *Weather Underground Organization* (WUO).

enige militaire macht hadden. In plaats daarvan was het doel van onze acties om: 1) een deel van de repressie af te leiden van de zwarte, indiaanse en latino-bewegingen; 2) een voorbeeld te zijn van blanke solidariteit met de bevrijdingsbewegingen in de derde wereld; 3) te doceren over cruciale politieke kwesties; 4) instituties die verantwoordelijk zijn voor repressie herkenbaar te maken; en 5) anderen aan te moedigen het activisme op te voeren ondanks de overheidsrepressie.³ In de jaren van haar bestaan was de Weather Underground de meest bekende en beruchte clandestiene groep in de Verenigde Staten.

De Weather Underground Organization (WUO) was in 1970 ontstaan als gevolg van hevige politieke verdeeldheid binnen de Students for a Democratic Society (SDS), Amerika's belangrijkste Nieuw Linkse organisatie. De SDS was de leidende organisatie in de strijd tegen de Vietnamoorlog en maakte zich daarnaast hard voor de positie van Afro-Amerikanen in Amerika en democratisering van de maatschappij. Aan het einde van de jaren zestig groeide de SDS uit tot een massaanorganisatie, in 1969 had ze meer dan honderdduizend leden. Rond dezelfde tijd ontstonden er echter grote tegenstellingen binnen de SDS. Aanvankelijk had men geloofd 'dat het publiek ongeïnformeerd was, in het bijzonder over de oorlog in Vietnam en het racisme in het zuiden. Wanneer het publiek en de overheid maar bewust gemaakt werden van deze kwesties, zou er zeker verandering optreden, geloofden de leden van SDS.'⁴ In de tweede helft van de jaren zestig begon deze visie te veranderen. Steeds meer werden de problemen in verband gebracht met de bestaande machtsstructuren, met 'het systeem'. Antikapitalistische en revolutionaire ideeën wonnen aan invloed. Er ontstonden grote tegenstellingen over de te volgen tactiek.

Twee facties traden daarbij op de voorgrond: de maoïstische Progressive Labor Party (PL) en de Weatherman. PL had klassieke opvattingen over politieke strategie, de plaats van de studenten was aan de kant van de arbeidersklasse. De SDS moest zich daarom concentreren op het organiseren en revolutioneren van deze klasse. Weatherman stond in een Nieuw Linkse traditie, zij zag de witte arbeidersklasse als reactionair en racistisch en zagen de blanke jeugd als een belangrijke revolutionaire groep. Tegenstellingen ontstonden ook over de visie op racisme en de Black Panthers. PL vond dat rassentegenstellingen in laatste instantie ondergeschikt waren aan klassentegenstellingen en bekritiseerden de Black Panthers om hun ideeën over zelfbeschikking. Zij zag dit als een vorm van nationalisme en daarom reactionair. Weatherman daarentegen steunde de Black Panthers volkomen en geloofde dat zij de belangrijkste revolutionaire kracht van het moment

3 David Gilbert, *No Surrender. Writings from an Anti-Imperialist Political Prisoner* (Abraham Guillen Press: Montréal, 2004) 252-253.

4 Berger, *Outlaws of America*, 29.

vormden. Het was daarom de taak van de blanke jeugd om de strijd van de Panthers te ondersteunen.⁵

In 1969 trokken de zogenaamde Weathermen aan het langste eind. Tijdens een rumoerige vergadering op de jaarlijkse conventie van de SDS in het Chicago Colosseum wisten zij de PL-leden te royeren en claimden ze de gehele organisatie voor zichzelf op. Hoewel de Weatherman en PL de dominante groepen waren in de strijd om de SDS vertegenwoordigden ze slechts een klein deel van de leden. Oud-SDS-lander Todd Gitlin sprak daarom van ‘organizational piracy’ van de kant van Weatherman.⁶ De Weatherman/SDS zou nooit meer dan een paar honderd mensen omvatten. Volgens schattingen gingen er uiteindelijk zo’n 150 mensen ondergronds.⁷

In de periode die volgde op de scheuring maakte de Weatherman/SDS een aantal zeer scherpe politieke koerswijzigingen. Aanvankelijk huldigde de groep het standpunt dat de klassenstrijd op straat moest worden uitgevochten en dat het de taak van Weatherman was zichzelf bekend te maken met fysiek geweld, zichzelf te harden en contact te leggen met de blanke arbeidersjeugd. De Weathermen trokken arbeidersbuurten in en gingen in collectieven leven om zich voor te bereiden op de strijd. Jeremy Varon geeft in zijn studie over de organisatie een idee over de leefwijze van de groepsleden: ‘In de collectieven werd alle persoonlijke eigendommen gedeeld of geheel afgeschaft. Om zichzelf te onderhouden en hun politieke activiteiten te financieren stalen de leden eten uit supermarkten en bedelden om ofleenden geld van vrienden of familie (hoewel enkelen werkten en hun inkomen overhevelde naar de groep). Desondanks waren de Weathermen vrijwel blut en leefden ze in Spartaanse krochten op een dieet van pasta en ander eenvoudig eten. ... In een kritiekloze overgave aan het leninistische concept van “democratisch centralisme” plaatsten de Weathermen hun leiders op een voetstuk en gaven hen immense macht om hun doen en laten te controleren – en, zoals vroegere “kaderleden” later zouden stellen – te manipuleren. ... Als onderdeel van de beruchte “verpletter monogamie”-campagne verordonneerden de Weathermen het opsplit-

5 Deze factiestrijd is uitgebreid beschreven in Berger, *Outlaws of America*, 17-91 en Ron Jacobs, *The way the wind blew. A history of the Weather Underground* (Verso: Londen, 1997), 3-19; de belangrijkste discussiestukken zijn opgenomen in Harold Jacobs (red.) *Weatherman* (Ramparts Press: Berkeley, 1970). In de meeste studies wordt sterk afgegeven op PL, om haar dogmatisme, factievorming en doelbewuste streven de SDS over te nemen. Wanneer men echter de tactiek van de Weatherman in deze periode beschouwd, kan men zich afvragen of deze verwijten wel terecht zijn. Voor meer informatie over PL zie het hoofdstuk over de vs in Robert J. Alexander, *Maoism in the developed World* (Praeger: Connecticut, 2001).

6 In de documentaire *The Weather Underground* van Sam Green en Bill Siegel (2003).

7 Jeremy Varon, *Bringing the War Home. The Weather Underground, the Red Army Faction, and Revolutionary Violence in the Sixties and Seventies* (University of California Press: Berkeley, 2004), 15; DoCom, *Guerrilla-verzet in de vs: Weather Underground Organization* (DoCom: 2007), 327-330.

sen van relaties, omdat deze onaanvaardbaar “bezitterig” of “zelfzuchtig” zouden zijn; de rotatie van sekspartners [werd] vooral door het leiderschap gestuurd. ... Om hun bekwaamheden als straatvechters te verbeteren deden de collectieven aan karatetrainingen; om hun boodschap te verspreiden spotten ze “revolutionaire” leuzen in metrostations en op muren. Dit alles werd gedaan op vrijwel geen slaap en vaak onder invloed van drugs – aanvankelijk grote hoeveelheden speed maar ook wiet en LSD.’⁸

Ron Jacobs, die eveneens een studie schreef over de Weathermen, geeft een idee van de interne structuur van de groep. ‘De nationale leiders van de organisatie, die gevestigd waren in Chicago, reisden naar de verschillende Weather-collectieven door het land. Daar begon het lid van de nationale leiding ... een serie van manoeuvres om te zien welke lokale leden het meest bereid leken om met de leiding samen te werken en hen in machtsposities te zetten. Soms hield dit marathonsessies van kritiek in waarin alle aanwezige leden, soms na het slikken van LSD, de toewijding van de bekritiseerde persoon aanvochten. De procedure kon ook seksuele activiteiten omvatten; gericht op het vernietigen van monogame relaties ... Eén doel van deze procedures was het creëren van een strak georganiseerde, autonome en ego-loze foco van straatvechters. Een ander, minder voor de hand liggend, doel was het verminderen van de macht van sterke lokale individuen die de plannen van de nationale leiding konden verstoren.’⁹

Afgezien van hun leefwijze werden de Weathermen vooral bekend om hun agressieve houding jegens alle linkse groepen die het niet met hen eens waren en hun ‘fight the people’-attitude – de opvatting dat iedereen die zich niet, op hun manier, verzette tegen het systeem medeschuldig was. De Weathermen isoleerden zich op deze manier geheel van de rest van links. Gilbert zegt daarover in zijn terugblik: ‘We jutten elkaar op door het ophemelen van geweld en macho-achtige uitdagingen aan elkaar over persoonlijke moed. Deze doldrift ging gepaard met een ... bijtende minachting voor iedereen die niet deel wilde nemen aan de gewapende strijd.’¹⁰

De eerste grote actie die de groep voorbereidde waren demonstraties tijdens de conventie van de Democratische Partij in Chicago in oktober 1969. De groep bereidde een week van grote demonstraties voor en zinspeelde in haar oproepen expliciet op gewelddadige confrontaties met de politie. De groep was ervan uitgegaan dat duizenden mensen hun demonstraties zouden bijwonen. Er kwamen tienduizenden mensen naar Chicago maar op de eerste aangekondigde bijeenkomst van Weatherman, in het Lincoln Park, kwamen slechts één tot tweehonderd mensen af. In een vlucht naar voren werd besloten vast te houden aan het

8 Varon, *Bringing the War Home*, 57-58.

9 Ron Jacobs, *The Way the Wind Blew. A history of the Weather Underground* (Verso: London, 1997), 26.

10 Gilbert, *No Surrender*, 251.

oorspronkelijke programma. Eén oud-lid van de organisatie herinnerde zich later: 'We hadden een streep in het zand getrokken en gezegd dat we zouden vechten, dus we moesten wel'.¹¹ Vanuit het park trokken zo'n honderdvijftig man de stad in waarna er grote rellen ontstonden. Onder de Weathermen werden zware 'verliezen' geleden, een groot aantal leden werd opgepakt en raakte licht- tot zwaar gewond tijdens de gevechten. De volgende dag lokte een groep van ongeveer zeventig 'Weatherwomen' opnieuw gevechten uit met de politie. Opnieuw raakten er veel gewonden. Aan het einde van de week waren er bijna driehonderd leden gearresteerd. De groep had achthonderd auto's en zeshonderd winkelruiten vernietigd. De schade werd geschat op tienduizenden dollars.¹²

Wat een teken van kracht zou moeten worden eindigde in een fiasco. Niet alleen bleek dat de groep geen enkele aanhang te hebben buiten haar eigen organisatie zelf, ook bleek de strategie van de groep niet te werken. Van een (begin van een) succesvolle strijd tegen het staatsapparaat was geen sprake. Niettemin toonden de Days of Rage de vastberadenheid van de groep en haar bereidheid om de confrontatie aan te gaan.

Na de Days of Rage-actie begonnen de Weathermen zich voor te bereiden op gewapende strijd. Het concept van straatgevechten werd verlaten, een ondergrondse beweging was nodig. De organisatie begon zich voor te bereiden; kaderleden werden geselecteerd, een netwerk werd opgebouwd, etc. De groep geloofde nog altijd dat iedereen die zich niet verzette tegen de Vietnamoorlog in feite medeschuldig was. Iedereen was daardoor een terecht doelwit. Waar deze gedachtegang toe leidde, bleek niet veel later. Op 6 maart 1970 maakte een explosie in Washington een huis van vier verdiepingen met de grond gelijk. Het was het huis van een Weatherman-collectief. Men was bezig met het maken van een bom toen het ontstekingsmechanisme kortsloot. De drie makers waren op slag dood, twee andere bewoners wisten te ontkomen. Later bleek dat de bom, gemaakt met dynamiet en gevuld met spijkers, af zou moeten gaan op een officiersfeestje.

De Townhouse Explosion, zoals ze de geschiedenis inging, veroorzaakte een grote omslag in de organisatie. De gang ondergronds werd onder grote haast voortgezet. Niet lang erna werd het roer opnieuw radicaal omgegooid. Bill Ayers, een van de leiders van Weatherman, herinnerde zich later dat de leiding samenkwam in een strandhuis aan de noordkust van California: 'we haalden diep, diep adem en deden een stap terug van de alledaagse werkelijkheid. Er was een heftig debat ... Aan het einde kwamen de meeste van ons tot de conclusie dat we een grote fout hadden gemaakt, dat het fundamenteel verkeerd was om ongericht geweld te gebruiken tegen gewone mensen; dat dát daadwerkelijk terrorisme was.'

¹¹ Berger, *Outlaws of America*, 109.

¹² Idem, 109-112.

Gilbert herinnert zich het moment dat hij voor het eerst het nieuws van de explosie te horen kreeg. ‘Dat was het enige moment dat ik werkelijk overmand werd door de zwaarte van alles.. Dat was een zeer zware slag.’¹³

Na de gang ondergronds legde de groep zich toe op bomaanslagen. Steeds werd daarbij bijzondere aandacht besteed aan het zekerstellen dat er geen slachtoffers zouden vallen. Doelen werden uitgekozen naar aanleiding van actuele gebeurtenissen. Na het gewelddadig neerslaan van een gevangenisopstand in Attica State Penitentiary in New York in 1971 plaatste de groep een bom in het bureau van verantwoordelijk leidinggevende Russel Oswald. Na de coup tegen Salvador Allende in Chili in 1973 pleegde de groep een bomaanslag bij ITT, een communicatiebedrijf met grote belangen in het land. De meest bekende aanslag was er een op het Pentagon in 1971 naar aanleiding van bombardementen op Laos. De actie kreeg wereldwijde aandacht. In West-Duitsland scandeerden demonstranten tegen de oorlog in Vietnam ‘Für den Sieg des Vietcong/Bomben auf das Pentagon’.¹⁴ De uitgevers van de Nederlandstalige bronnenpublicatie *Guerrilla-verzet in de vs* concludeerden terecht dat de aanslagen van de Weather Underground voor het grootste deel bestonden uit ‘wraakacties’.¹⁵

Met de nieuwe politiek veranderde ook de houding tegenover andere linkse groepen aanzienlijk. In december 1970 bracht de groep een communiqué uit, *New Morning*, waarin ze afstand nam van haar vroegere houding en verklaarde dat ze zichzelf zag als deel van een bredere linkse beweging en dat gewapende strijd slechts een van de vele strijdwijzen was. Binnen links werd de houding tegenover Weatherman nu welwillender. Ook onder jongeren kon de wuo rekenen op een zekere populariteit.

Lange tijd was de Vietnamoorlog het dominante thema geweest voor linkse activisten in Amerika. Het einde van de oorlog leidde tot een heroriëntatie binnen links, zo ook bij de wuo. De uitgave van *Prairie Fire* was daar het meest tastbare resultaat van, zoals blijkt uit de inleiding waarin gesteld werd: ‘We ondernamen deze analyse om de veranderingen in de vs en de wereld sinds het staakt-het-vuren in Vietnam te verklaren en de consequenties van de Vietnamese overwinning te evalueren.’¹⁶

Het boek had een lange ontstaansgeschiedenis. Bill Ayers, lid van de centrale leiding, had al in 1972 een eerste versie klaar. Vervolgens veranderde het boek echter in een collectief project. Verschillende versies werden onder de leden verspreid, groepsgewijs besproken en aangepast. In 1973 ging de meeste tijd en energie naar het schrijven en herschrijven van het boek. Na een jaar was er een versie ontstaan

13 Beide in Green en Siegel, *The Weather Underground*.

14 Jacobs, *The Way the Wind Blew*, 70.

15 DoCom, *Guerrilla-verzet in de vs*, 7.

16 Berger, *Outlaws of America*, 233.

waar een groot deel van de organisatie aan had bijgedragen. Voor de distributie werd een hele drukkerij opgezet, de Red Dragon Print Collective. In het diepste geheim werd hier de uitgave van *Prairie Fire* voorbereid. De drukkerij moest zelfs twee keer in zijn geheel worden verplaatst omdat men vreesde ontdekt te worden. Op het boek zat geen copyright en bovengrondse activisten werden opgeroepen overdrukken te maken.

De uitgave van *Prairie Fire* was een keerpunt in de geschiedenis van de organisatie. Tot die tijd had ze zich toegelegd op het plegen van bomaanslagen bij overheidsinstellingen en multinationals. In haar communicatie was ze eenzijdig geweest, ze beperkte zich tot het uitvaardigen van communiqués. In haar politiek speelden de tegenstellingen imperialisme versus derde wereldbewegingen en racisme versus zwart nationalisme een centrale rol. Beide zaken begonnen te veranderen. De wuo begon zichzelf steeds meer te zien als de ondergrondse tak van een Amerikaanse radicaal-linkse beweging en poogde door middel van de uitgave van *Prairie Fire* en – later – een tijdschrift, in contact te komen en wederzijds te communiceren met bovengrondse activisten. Daarom juichte men de vorming toe van het Prairie Fire Organizing Committee (PFOC) toe, een bovengrondse organisatie die de ideologie van de wuo onderschreef en met haar in nauw contact stond.

Ook in het analysekader traden verschuivingen op. In plaats van de tegenstelling imperialisme/derde wereld kwam de nadruk steeds meer te liggen op de tegenstelling kapitaal/arbeid en kreeg men steeds meer interesse voor binnenlandse arbeidsconflicten. Er werd nagedacht hoe de strijd van zwarte nationalisten kon worden verenigd met die van de blanke arbeidersklasse, iets waar Weatherman vroeger geen enkele interesse voor toonde. Steeds vaker bepleitte de leiding van de wuo de oprichting van een nieuwe communistische partij in Amerika. In 1975 besloot men tot de uitgave van een tijdschrift, *Osawatomi*, om in contact te blijven met bovengrondse activisten.¹⁷

De verschuivingen waren ook duidelijk te zien in *Prairie Fire*. In haar bespreking van de geschiedenis van de vs probeerde de groep een analysekader te gebruiken waarin zowel ruimte was voor etniciteit als voor klasse (en, tot op zekere hoogte, gender). Volgens Berger lag hierin de grootste zwakte van het boek. ‘De tegenstrijdigheden in *Prairie Fire* ... kwamen voor een groot deel voort uit de ... politieke verschillen binnen de groep. De grootste strijd werd geleverd over de verhouding van de groep tot, en haar analyse van, klasse. Terwijl in het grootste deel van het boek de leidende rol van nationale bevrijdingsbewegingen benadrukt werd (inclusief de binnenlandse), suggereerden andere delen dat het “industriële proletariaat” uiteindelijk de krachtigste groep was – zonder duidelijk te verklaren

¹⁷ Idem, 205-209.

wat de verschillen waren of hoe de groep deze twee noties van *leidende* factoren voor sociale verandering met elkaar wilde verzoenen.¹⁸

Deze ontwikkelingen leidden tot grote spanningen binnen de organisatie. Berger stelt in zijn boek dat het kader steeds ontevredener werd over het functioneren van de organisatie. In plaats van de gewapende strijd tegen het imperialisme trad de uitgave van het tijdschrift en de focus op binnenlandse ontwikkelingen steeds meer op de voorgrond. Niet alleen was men ontevreden over de afname van het aantal aanslagen. Ook zag men steeds minder de noodzaak van ondergronds blijven wanneer de organisatie zich vooral bezighiel met zaken die men ook bovengronds kon doen, zoals het uitgeven van een tijdschrift en het organiseren van een open organisatie. De tegenstellingen lijken te zijn versterkt door infiltratie van de organisatie door geheim agenten.

Vanaf 1976 begon de organisatie langzaam uit elkaar te vallen. Er traden verschillende scheuringen op en vanaf 1977 kwamen steeds meer leden bovengronds. Velen van hen hadden op America's Most Wanted list gestaan. Nu bleek echter dat de FBI in haar kloppacht op de Weathermen zoveel regels had overtreden dat vrijwel niemand aangeklaagd kon worden. Vrijwel alle Weathermen die zichzelf aangaven kwamen er vanaf met voorwaardelijke straffen en boetes.

De laatste jaren is de aandacht voor de Weather Underground sterk gegroeid. In 2002 verscheen er een indrukwekkende documentaire over de groep van Sam Green en Bill Siegel.¹⁹ De documentaire was deel van een hernieuwde interesse voor de Weather Underground. Een jaar eerder had Bill Ayers zijn herinneringen aan de groep op schrift gesteld.²⁰ En er verschenen meerdere boeken en studies over de groep. Ron Jacobs' *The Way the Wind Blew* verscheen bij de gerenommeerde linkse uitgeverij Verso. In een bondig betoog, het boek beslaat zo'n honderd pagina's, beschrijft hij de politieke geschiedenis van de groep en de belangrijkste controverses die zij opriep onder links. In Varons studie wordt de wuo vergeleken met de RAF. Deze vergelijking komt niet goed uit de verf. Varon beschrijft weliswaar de geschiedenissen van beide groepen maar deze blijven min of meer los van elkaar staan. Aan een diepgaande analyse van de verschillen en overeenkomsten tussen beide groepen komt het niet toe. Het meest interessant aan zijn studie zijn de balans die hij opmaakt van de Weather Underground en de aandacht die hij geeft aan het interne leven van de groep. Bergers studie is zonder meer de meest uitgebreide maar bevat ook een aantal belangrijke zwaktes die samenhangen met zijn politieke standpunten. Als anarchist en sympathisant van gewapende strijd legt hij vooral de nadruk op de pogingen van de groep om

18 Idem, 194.

19 In 1976 nam Emile de Antonio in samenwerking met de groep de film *Underground* op.

20 Bill Ayers, *Fugitive days. A Memoir* (Penguin Books: New York, 2003).

een link te leggen tussen de ondergrondse en bovengrondse beweging. Opvallend in zijn studie is dat hij aan het eind van zijn betoog steeds meer een tegenstelling suggereert de leiding en het kader van de groep terwijl hij deze aan het begin van haar geschiedenis niet signaleert. En dat terwijl Varon, waar hij wel naar verwijst, hier toch duidelijk op ingaat. Een ander punt is dat Berger zeer onkritisch is over de marxistisch-leninistische ideologie van de groep. Dit is vooral duidelijk wanneer hij de factiestrijd binnen de SDS beschrijft. Hij verwijt PL haar marxisme-leninisme en de groepsdiscipline en factievorming die daarbij hoort, Weatherman blijft echter grotendeels van deze kritiek verschoont. De verschillen tussen PL en de Weatherman waren een stuk kleiner dan Berger stelt. In Nederland verscheen in 2007 *Guerrilla-verzet in de vs: Weather Underground Organization* van het Internationaal Instituut Documentatie Communisme (DoCoM). Deze studie 'is geconcipieerd als een poging tot documentatie en organisatie van reflecties van materialistische theorievorming op het gebied van de traditie van de wordingsgeschiedenis van revolutionaire theorie in het algemeen en de guerrillatheorie van de wuo in het bijzonder.'²¹ De rest van het boek is redelijk leesbaar en bevat een schat aan informatie.

Een aantal leden van de Weather Underground hebben zich blijvend beziggehouden met hun eigen geschiedenis. Sam Green en Bill Siegel ontvingen veel medewerking en verschillende mensen hebben later nog over hun ervaringen geschreven.²² Het meest recente resultaat hiervan is *Sing a Battle Song* waarin drie oud-leden terugkijken op hun verleden en tevens de belangrijkste teksten van de wuo gebundeld zijn.²³ *Prairie Fire* is in zijn geheel opgenomen in deze studie, zodat deze versie beschouwd kan worden als een min of meer authentieke of officiële versie. De vertaling die hieronder volgt is gebaseerd op deze versie.

²¹ *Guerrilla-verzet in de vs*, 13.

²² Naast Ayers' studie verscheen bijvoorbeeld Susan Stern, *With the Weatherman. The journey of a revolutionary woman* (Doubleday: Garden City, New York, 1975). Op het internet is verder te vinden 'The Weather Underground: A Look Back at the Antiwar Activists Who Met Violence with Violence' op Democracy Now, 5-6-2003 (geluidsdocument); 'Jennifer Dohrn: I Was The Target Of Illegal FBI Break-Ins Ordered by Mark Felt aka "Deep Throat"' op Democracy Now, 2-6-2005 (geluidsdocument); 'Growing Up in the Weather Underground: A Father and Son Tell Their Story' (geluidsdocument) op Democracy Now, 3-12-2004. Te downloaden op www.democracynow.org.

²³ Bernardine Dorn, Bill Ayers, Jeff Jones, *Sing a Battle Song. The revolutionary Poetry, Statements, and Communiqués of the Weather Underground, 1970-1974* (Seven Stories: New York, 2006).